

Kapitola 4

Seraphine

„Fuj. Co tady tak děsně smrdí?“

„Je načichlá kouřem. Úplně jako Fontaineová.“

„Hele, přivedla si vořecha.“

„*Jú!* Koukni, jak je sladký, Val! Myslíš, že se nechá pohladit?“

„Nevím, ale páchne ještě víc než ona.“

„Nemusíš ji hned urážet.“

„Pravda někdy bolí. A stejně mě neslyší.“

Sera se při zvuku hlasů pohnula.

„Pst, Val, probouzí se!“

„Protože jí křičíš do obličeje, Bibi!“

Sera otevřela jedno oko a zjistila, že na ni z těsné blízkosti někdo zírá. Tmavomodré oči orámované řasami v barvě

mandarinek. Vzápětí zamrkaly a tomu, komu patřily, poskočil hlas. „Ahoj! Brý ránko! Já jsem Sabine! Ale všichni mi říkají Bibi.“ Usmála se a s ní i pihy na její bledé tváři. „Tohle je Valerie. Ale má radši, když jí říkáme Val. Je trochu protivná, ale z toho si nic nedělej. Každý není ranní ptáče.“

„*Proboha* Bibi, nech ji nadechnout.“ Někdo Bibi odstrčil, a než se Seraphine mohla posadit, objevilo se před ní jiné děvče. Mělo hřejivě snědou pleť a hnědé oči se zlatými tečkami. Hodily se k jejímu jemnému kroužku v nose i třem perličkám na levém uchu. Opravdu na Seraphine krabatila čelo, které jí zakrývala záplava tmavých vlasů s fialovým nádechem. „No tak, zlato. To napětí nás zabíjí,“ řekla a odfoukla si z oka neposlušnou kudrnu. „Kdo jsi a proč smrdíš, jako bys právě vylezla z udírny?“

„Nech ji se posadit, Val!“ Bibi strhla Val dozadu, až se obě svalily z postele. Pippin se probral ze spánku, a hned co se vymotal zpod pokrývky, začal výhružně štěkat.

Sera se s námahou posadila. Zjistila, že ji bolí celé tělo. Nejdřív nechápala, kde je, ale v příštím okamžiku ji přivál vzpomínek na předešlý den strhl do svého víru. Hořící farma. Matčino tělo na kuchyňské podlaze, její popelavě šedá ruka namířená k zahradě, jako by chtěla Seru varovat, ať uteče a ukryje se na jediném místě, kde nyní mohla nalézt ochranu.